

উচ্চতম ন্যায়ালয়ৰ প্ৰতিবেদন ১৯৫২ মাৰ্চ ২০

আমজাদ খান বনাম ৰাষ্ট্ৰ

[চাইদ ফজল আলী আৰু ন্যায়াধীশ ভিভিয়ান বসু]

ভাৰতীয় দণ্ডবিধি (১৮৬০ চনৰ আইন XLV), উপ ধাৰা ৯৭, ১০২ আৰু ১০৫- ব্যক্তিগত প্ৰতিৰক্ষাৰ অধিকাৰ-মৃত্যুৰ যুক্তিসংগত আশংকা বা গুৰুতৰ আঘাত।

কিছুমান সিদ্ধি শৰণাৰ্থী আৰু স্থানীয় মুছলমানৰ মাজত এখন চহৰত এটা সাম্প্ৰদায়িক দাঙ্গা আৰম্ভ হৈছিল। সমস্যাটো এটা অঞ্চলত আৰম্ভ হৈছিল য'ত বেছিভাগ দোকানী সিদ্ধি আছিল। তাত থকা মুছলমান দোকানবোৰৰ সামগ্ৰীবোৰ সিঁচৰতি হৈ আছিল আৰু কিছুমান মুছলমানে প্ৰাণ হেৰুৱাইছিল। আন এটা ঠাইলৈ সতৰ্কবাণী বিয়পি পৰিছিল য'ত আপীলকাৰী আৰু তেওঁৰ ভায়েকৰ (দুয়োজন মুছলমান) দোকান আছিল আৰু আপীলকাৰীকে ধৰি তাত থকা লোকসকলে তেওঁলোকৰ দোকান বন্ধ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল। আপীলকাৰীৰ ভায়েকৰ পৰিয়ালে ভৱনটোৰ আপীলকাৰীৰ অংশত আশ্ৰয় লৈছিল যিটো ভৱনৰ দুটা অংশৰ মাজৰ দেৱালৰ এটা ফুটাৰ মাজেৰে আছিল য'ত দুয়োখন দোকান অৱস্থিত আছিল। তাত এটা জনতাৰ সমাগম হৈছিল আৰু আপীলকাৰীৰ অঞ্চলটোৰ ওচৰলৈ গৈছিল আৰু তেওঁৰ ভায়েকৰ দোকানখন লুটি লৈছিল আৰু তেওঁৰ দোকানৰ দুৱাৰবোৰ লাঠীৰে মাৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল। আপীলকাৰীজনে তেওঁৰ বন্দুকৰ পৰা দুটা গুলী চালনা কৰিছিল যাৰ ফলত এজন সিদ্ধিৰ মৃত্যু হৈছিল আৰু আন তিনিজন সিদ্ধি আহত হৈছিল। সংকল্পৰ বাবে প্ৰশ্নটো আছিল যে আপীলকাৰীজনে তেওঁৰ ব্যক্তিগত প্ৰতিৰক্ষাৰ অধিকাৰত কাম কৰিছিল নেকি:

এই গোচৰৰ তথ্যই ভাৰতীয় দণ্ডবিধিৰ বিধানৰ অধীনত আপীলকাৰীক ব্যক্তিগত প্ৰতিৰক্ষাৰ অধিকাৰ প্ৰদান কৰিছে বুলি ধৰি লৈছিল। যি পৰিস্থিতিত তেওঁক ৰখা হৈছিল সেই পৰিস্থিতিবোৰ তেওঁক শৰীৰৰ ব্যক্তিগত প্ৰতিৰক্ষাৰ অধিকাৰ দিয়াৰ বাবে যথেষ্ট আছিল আনকি মৃত্যুঘটাৰ পৰিমাণলৈকে কিয়নো আপীলকাৰীজনৰ কৰ্তৃপক্ষৰ আশ্ৰয় লোৱাৰ সময় নাছিল আৰু মৃত্যু বা গুৰুতৰ আঘাত হয় তেওঁৰ নিজৰ বাবে বা তেওঁৰ পৰিয়ালৰ বাবে হ'ব বুলি ধৰাৰ যুক্তিসংগত কাৰণ আছিল। এই বস্তুবোৰ কটা বা "সোণালী ফ্লেলত" অতি সূক্ষ্ম ভাৱে বিবেচনা কৰিব নোৱাৰি।

ফৌজদাৰী আপীল অধিকাৰক্ষেত্ৰ: ১৯৫১ চনৰ ফৌজদাৰী আপীল নং ৫০। ২৬ ছেপ্টেম্বৰ, ১৯৫০ তাৰিখৰ ৰায় আৰু আদেশৰ পৰা বিশেষ ছুটিৰ দ্বাৰা আপীল, নাগপুৰৰ উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ (কাৰ্যকৰী মুখ্য ন্যায়াধীশ হেমিয়ন আৰু ন্যায়াধীশ হিদায়াতুল্লাহ)ৰ ফৌজদাৰী আপীল নং ১৯৫০ৰ ২৫১, ১৯৫০ চনৰ ২ আগষ্ট, জবলপুৰৰ সত্ৰ ন্যায়াধীশৰ আদালতৰ ১৯৫০ চনৰ সত্ৰ বিচাৰ নং ৩২ ৰায়ৰ পৰা উদ্ভৱ হৈছিল।

এছ.পি. সিনহা আৰু এম.ৰাই. শ্বৰীফ, নুৰুদ্দিন আহমেদ আৰু (শৌকত হুছেইন, তেওঁলোকৰ সৈতে) আপীলকাৰীৰ বাবে।

উত্তৰদাতাৰ বাবে গোপাল সিং।

১৯৫২ মাৰ্চ ২০। আদালতৰ ৰায় টো ইয়াৰ দ্বাৰা প্ৰদান কৰা হৈছিল-

ন্যায়াধীশ বসু- এই ক্ষেত্ৰত মূল প্ৰশ্নটো হ'ল ব্যক্তিগত প্ৰতিৰক্ষাৰ অধিকাৰ আছে নেকি। বেছিভাগ তথ্যই বিবাদত নাই।

১৯৫০ চনৰ ৫ মাৰ্চ তাৰিখে কাটনি চহৰখনৰ বাসিন্দা কিছুমান সিদ্ধি শৰণাৰ্থী আৰু স্থানীয় মুছলমানসকলৰ মাজত এক সাম্প্ৰদায়িক দাঙ্গা আৰম্ভ হয়। সমস্যাটো জাণ্ডা বজাৰ বা জাণ্ডা চ'ক নামেৰে জনাজাত এলেকাত আৰম্ভ হৈছিল। প্ৰথম তথ্য প্ৰতিবেদন প্ৰস্তুত কৰা আৰক্ষী কনিষ্টবল ভাৰত সিঙে, পি.ডব্লিউ. ১৭-এ কৈছিল যে জাণ্ডা বজাৰৰ বেছিভাগ দোকানী সিদ্ধি। তেওঁ কৈছিল যে যেতিয়া তেওঁক কোৱা হৈছিল যে তাত সমস্যা আৰম্ভ হৈছে তেতিয়া তেওঁ ঘটনাস্থলীলৈ আগবাঢ়ি গৈছিল আৰু দেখিছিল যে সেই ঠাইৰ মুছলমান দোকানবোৰৰ সামগ্ৰীবোৰ সিঁচৰতি হৈ আছিল। এইটোও প্ৰমাণত আছে যে কিছুমান মুছলমানে প্ৰাণ হেৰুৱাইছিল।

এই ঠাইৰ পৰা তেওঁ সুভাষ চকলৈ গৈছিল, যি ঠাইত আপীলকাৰীৰ দোকানখন অৱস্থিত। ই জাণ্ডা বজাৰৰ পশ্চিমে অৱস্থিত। তেওঁ কৈছিল যে যেতিয়া তেওঁ তাত উপস্থিত হৈছিল তেতিয়া তেওঁ তাত "জনসমাগম" পাইছিল কিন্তু "উত্তেজিত জনতা" পোৱা নাছিল। তেওঁ স্বীকাৰ কৰিছিল যে তেওঁ প্ৰথম তথ্য প্ৰতিবেদনত কৈছিল যে তেওঁ ঘটনাস্থলীত উপস্থিত হোৱাৰ এক মিনিট পিছত বন্দুক চলাইছিল আৰু তেওঁ কৈছিল যে তেওঁ প্ৰথম তথ্য প্ৰতিবেদনত যি কৈছিল সেয়া সঁচা আছিল। এইটো বিতৰ্কিত নহয় যে এই গুলীটো আপীলকাৰীয়ে চালনা কৰিছিল, লগতে এটা দ্বিতীয় গুলীও, আৰু ইয়াৰ ফলত এজন লোকৰ (এজন সিদ্ধি) মৃত্যু হৈছিল আৰু লগতে আন তিনিজন সিদ্ধিও আহত হৈছিল।

এক্স ডি-৪ নামৰ মানচিত্ৰখনত দেখুওৱা হৈছে যে আপীলকাৰী আৰু তেওঁৰ ভায়েক জাহিদ খানৰ দোকানবোৰ ইজনে সিজনেৰ মাজত সোমাই যায় আৰু এটা আয়তৰ দুটা ফাল গঠন কৰে, আপীলকাৰীৰ ঘৰটো উত্তৰফালে মুখ কৰি আৰু ভায়েকৰ ঘৰপূৰফালে মুখ কৰি আছে। প্ৰতিখন দোকান এটা ৰাস্তাত খোলে।

এইটো প্ৰমাণিত হয় যে যেতিয়া জাণ্ডা চকত দাঙ্গা আৰম্ভ হৈছিল তেতিয়া আপীলকাৰীৰ এলেকালৈ সংকেত বিয়পি পৰিছিল আৰু আপীলকাৰীকে ধৰি তাত থকা লোকসকলে তেওঁলোকৰ দোকান বন্ধ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল।

আপীলকাৰীৰ সংস্কৰণটো হ'ল যে জনতা তেওঁৰ অঞ্চলৰ ওচৰলৈ গৈছিল আৰু পূৰফালে মুখ কৰি থকা ভৱনটোৰ অংশটোত সোমাই গৈছিল য'ত তেওঁৰ ভায়েকৰ দোকানখন অৱস্থিত আৰু ইয়াক লুটি লৈছিল। উচ্চ ন্যায়ালয়ে ধাৰণা কৰে যে এইটো প্ৰমাণিত হৈছে আৰু আগলৈ ধৰি ৰাখিছে যে এইটো আপীলকাৰীৰ দ্বাৰা গুলীচালনাৰ আগতে হৈছিল।

এই দুখন দোকান অৱস্থিত ভৱনটোৰ দুটা অংশৰ মাজত দেৱালখনত এটা ছিদ্ৰ আছে আৰু উচ্চ ন্যায়ালয়ে কয় যে জাহিদৰ পৰিয়ালে এই ছিদ্ৰৰ মাজেৰে ভৱনটোৰ আপীলকাৰীৰ অংশত সোমাই তাত আশ্ৰয় লৈছিল। উচ্চ ন্যায়ালয়ে এইটোও ধাৰণা কৰে যে আপীলকাৰীৰ মাতৃয়ে তেতিয়া আপীলকাৰীক কৈছিল যে ভিৰটো তেওঁৰ (আপীলকাৰীৰ) দোকানত সোমাই পৰিছিল আৰু ইয়াক লুণ্ঠন কৰি আছিল। বিদ্বান বিচাৰকসকলে কৈছে যে তেওঁ যি কৈছিল সেয়া একেবাৰে সঁচা নাছিল কিয়নো ভিৰটোৱে যি কৰিছিল সেয়া আছিল আপীলকাৰীৰ দোকানৰ দুৱাৰখন সিহঁতপাৰ হৈ যোৱাৰ সময়ত লাঠীৰে মাৰিছিল কিন্তু দোকানত সোমাই যোৱা নাছিল। কিন্তু তেওঁলোকে এই সত্যটো স্বীকাৰ কৰে যে জনতাই তেওঁলোকৰ লাঠীৰে আপীলকাৰীৰ দোকানৰ দুৱাৰবোৰ মাৰি আছিল।

আমাৰ মতে, উচ্চ ন্যায়ালয়ে পোৱা তথ্যবোৰ ব্যক্তিগত প্ৰতিৰক্ষাৰ অধিকাৰ বহন কৰিবলৈ পৰ্যাপ্ত। ভাৰতীয় দণ্ডবিধিৰ ধাৰা ৯৭ ৰ অধীনত অধিকাৰ কেৱল মানৱ শৰীৰক প্ৰভাৱিত কৰা যিকোনো অপৰাধৰ বিৰুদ্ধে নিজৰ শৰীৰৰ প্ৰতিৰক্ষাৰ বাবেই নহয় আন যিকোনো ব্যক্তিৰ শৰীৰ ৰক্ষা কৰালৈকে প্ৰসাৰিত হয়। অধিকাৰে সম্পত্তিৰ সুৰক্ষাও গ্ৰহণ কৰে, এজনৰ নিজৰ হওঁক বা আন এজন ব্যক্তি কিছুমান নিৰ্দিষ্ট অপৰাধৰ বিৰুদ্ধে হওঁক, যেনে চুৰি, ডকাইতি, দুষ্টিতা আৰু অপৰাধমূলক অপৰাধ। এই অধিকাৰ আৰু ইয়াৰ পৰিসৰৰ সীমাবদ্ধতাবোৰ অনুসৰণ কৰা ধাৰাবোৰত নিৰ্ধাৰণ কৰা হৈছে। এটা কথাৰ বাবে, যদি ৰাজহুৱা কৰ্তৃপক্ষৰ সুৰক্ষাৰ আশ্ৰয় লোৱাৰ সময় থাকে, আৰু আন এটাৰ বাবে, ই প্ৰতিৰক্ষাৰ উদ্দেশ্যৰ বাবে প্ৰয়োজনতকৈ অধিক ক্ষতি ৰখালৈকে প্ৰসাৰিত নহয়। আন এটা সীমাবদ্ধতা হৈছে যে যেতিয়া মৃত্যু হয় তেতিয়া অধিকাৰ প্ৰয়োগ কৰা ব্যক্তিজন নিজৰ বাবে বা তেওঁ সুৰক্ষা দি থকা লোকসকলৰ বাবে মৃত্যু বা গুৰুতৰ আঘাতৰ যুক্তিসঙ্গত আশংকাৰ অধীনত থাকিব লাগিব; আৰু সম্পত্তিৰ ক্ষেত্ৰত, ইয়াৰ সংকট ধাৰা ১০৩-ত নিৰ্ধাৰিত প্ৰকাৰৰ হ'ব লাগিব। ভাৰতীয় দণ্ডবিধিৰ ১০২ আৰু ১০৫ ধাৰাত অধিকাৰৰ পৰিসৰ বৰ্ণনা কৰা হৈছে।

উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ বিদ্বান ন্যায়াধীশ বা সত্ৰ ন্যায়াধীশে এই ব্যৱস্থাবোৰ বিশ্লেষণ কৰা নাই। দুয়োখন আদালতে এই ধাৰণাত থকা দেখা গৈছে যে অধিকাৰ উদ্ভৱ হোৱাৰ আগতে আপীলকাৰীৰ দোকানৰ প্ৰকৃত লুণ্ঠন প্ৰয়োজনীয় আছিল। এই ক্ষেত্ৰত, তেওঁলোক ভুল। ধাৰা ১০২-ৰ অধীনত শৰীৰৰ ব্যক্তিগত প্ৰতিৰক্ষাৰ অধিকাৰ আৰম্ভ হয়-

"অপৰাধ কৰাৰ প্ৰচেষ্টা বা ভাবুকিৰ পৰা শৰীৰৰ বিপদৰ যুক্তিসঙ্গত আশংকা উদ্ভৱ হোৱাৰ লগে লগে যদিও অপৰাধটো সংঘটিত নহ'ব পাৰে।"

আমি ওপৰত নিৰ্ধাৰণ কৰা ব্যৱস্থাবোৰ পৰীক্ষা কৰি, এয়া স্পষ্ট যে আপীলকাৰীজনৰ কৰ্তৃপক্ষৰ আশ্ৰয় লোৱাৰ সময় নাছিল। জনতা বা ভিৰ ইতিমধ্যে ভৱনটোৰ এটা অংশত সোমাই গৈছিল আৰু প্ৰকৃততে আনটো অংশৰ দুৱাৰত প্ৰহাৰ কৰি আছিল। এইটোও স্পষ্ট যে আপীলকাৰীজনৰ নিজৰ বা তেওঁৰ পৰিয়ালৰ মৃত্যু বা গুৰুতৰ আঘাত হ'ব বুলি ধৰাৰ যুক্তিসঙ্গত কাৰণ আছিল। বিদ্বান সত্ৰ ন্যায়াধীশে ভাৰতত আৰু বিশেষকৈ কাটনীত সাম্প্ৰদায়িক উন্মাদনাৰ বিলাপযোগ্য পৰিণামৰ প্ৰতি সুস্পষ্টভাৱে মনোযোগ আকৰ্ষণ কৰিছে, আৰু তেওঁ সেই চহৰৰ মুছলমান দোকানসমূহৰ নিৰ্বিচাৰ লুণ্ঠনৰ কথা উল্লেখ কৰিছে। সেয়েহে উচ্চ ন্যায়ালয়েও সেইটো ধৰি ৰাখে-

"দেশখনত আগতে থকা পৰিস্থিতিআৰু সমস্যাটো শৰণাৰ্থী আৰু স্থানীয় মুছলমানসকলৰ মাজত হোৱা সমস্যাৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি এইটো ক'ব নোৱাৰি যে যদি জনতা তেওঁৰ দোকানত প্ৰৱেশ কৰিছিল আৰু তেওঁ ইয়াক প্ৰতিৰোধ কৰিছিল তেন্তে আপীলকাৰীজনৰ জীৱনৰ প্ৰতি কোনো বিপদ নাথাকিব বা কমেও গুৰুতৰ আঘাত প্ৰাপ্ত নহ'ব। এই আশংকা নিঃসন্দেহে যুক্তিসঙ্গত হ'ব।"

আৰু আমি জানো যে মুছলমানৰ দোকানবোৰ ইতিমধ্যে ভাঙি লুণ্ঠন কৰা হৈছিল আৰু ইয়াৰ আগতে জাগ্ৰ চকত হোৱা দাগত মুছলমানসকল নিহত হৈছিল, আমাৰ মতে, উচ্চ ন্যায়ালয়ে এইটো ভবাত ভুল আছিল যে আপীলকাৰীজনে প্ৰকৃততে তেওঁৰ দোকানত প্ৰৱেশ কৰা লৈকে অপেক্ষা কৰিব লাগিব। তেওঁলোকে গুৰুত্ব দিছে যে এইটো তেওঁলোকৰ বিচাৰৰ আন এটা অংশ য'ত তেওঁলোকে কয় যে গুলীচালনা কৰা হৈছিল-

"যেতিয়া দোকানখনত কোনো লুণ্ঠন হোৱা নাছিল আৰু এনেদৰে ব্যক্তিগত প্ৰতিৰক্ষাৰ কোনো অধিকাৰ নাছিল।"

এইটো যথেষ্ট আছিল যে জনতাই প্ৰকৃততে ঘৰৰ আন এটা অংশত প্ৰৱেশ কৰিছিল আৰু ইয়াক লুটি লৈছিল, যে তেওঁৰ পৰিয়ালৰ মহিলা আৰু শিশুসকলে তেওঁলোকৰ জীৱনৰ সন্ত্ৰাসত সুৰক্ষাৰ বাবে আপীলকাৰীৰ ওচৰলৈ পলাই গৈছিল আৰু জনতাই প্ৰকৃততে তেওঁলোকৰ লাঠিৰে তেওঁৰ দুৱাৰত প্ৰহাৰ কৰিছিল আৰু মুছলমানৰ দোকানবোৰ ইতিমধ্যে লুণ্ঠন কৰা হৈছিল আৰু কাষৰীয়া অঞ্চলত মুছলমানসকলক হত্যা কৰা হৈছিল। তেওঁ অপেক্ষা কৰিলে তেওঁৰ দোকানখনে একেই পৰিস্থিতিৰ সন্মুখীন হ'ব নে নহয় সেয়া জনাটো তেওঁৰ বাবে অসম্ভৱ আছিল, আৰু ফলাফলবোৰৰ ওপৰত তেওঁ এবাৰ প্ৰৱেশ কৰাৰ পিছত নিজকে আৰু তেওঁৰ পৰিয়ালক মৃত্যু বা গুৰুতৰ আঘাত প্ৰাপ্ত কৰাটো যুক্তিসংগত আছিল, কিয়নো তেতিয়া তেওঁ প্ৰতিবাদ কৰাৰ অধিকাৰ পালেহেঁতেন আৰু সঁচাকৈয়ে তেওঁ তেওঁৰ পৰিয়ালক সুৰক্ষা দিবলৈ যি কৰিব পাৰিলেহেঁতেন সেয়া কৰিবলৈ বাধ্য হ'লহেঁতেন। ভিৰৰ আচৰণত ভাঙি যোৱাৰ ভাবুকি অন্তৰ্নিহিত আছিল আৰু ইয়াৰ সৈতে বন্দীসকলক হত্যা বা গুৰুতৰ আঘাত দিয়াৰ ভাবুকি আছিল; সঁচাকৈয়ে উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ ন্যায়াধীশসকলে নিজেই ধৰি ৰাখে যে তেওঁৰ নিজৰ দোকানখন বিপদজনক আছিল। যি পৰিস্থিতিত তেওঁক ৰখা হৈছিল সেইবোৰ তেওঁক শৰীৰৰ ব্যক্তিগত প্ৰতিৰক্ষাৰ অধিকাৰ দিয়াৰ বাবে যথেষ্ট আছিল আনকি মৃত্যুৰ পৰিমাণলৈকে। এই বস্তুবোৰ বিবেচনা কৰিব নোৱাৰি বা কিছুমান বিদ্বান বিচাৰকে ইয়াক সোণালী স্কেলত প্ৰকাশ কৰাৰ দৰে।

আমি পৰৱৰ্তী সময়ত চাব লাগিব যে আপীলকাৰীয়ে প্ৰয়োজনতকৈ অধিক বল প্ৰয়োগ কৰিছিল নেকি, আৰু ইয়াতো আমি সোণালী স্কেল ব্যৱহাৰ কৰিব নোৱাৰো। তেওঁ মৃত্যুৰ অধিকাৰী আছিল আৰু তেওঁ একাধিক মানুহক হত্যা কৰা নাছিল। তেওঁ মাত্ৰ দুটা গুলী চালনা কৰিছিল আৰু উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ বিদ্বান ন্যায়াধীশসকলে লক্ষ্য কৰাৰ দৰে, তেওঁ নিশ্চিতভাৱে কম লক্ষ্য ৰাখিছিল। উচ্চ ন্যায়ালয়ে ধৰি ৰাখে যে যেতিয়া তেওঁ গুলী চালনা কৰিছিল তেতিয়া জনতা তেওঁৰ অঞ্চললৈ গৈছিল, সেয়েহে লুণ্ঠন আৰু দুৱাৰত প্ৰহাৰ কেইজনমান বিক্ষিপ্ত ব্যক্তিৰ বিচ্ছিন্ন কাৰ্য্য নাছিল। এইটো জনতাই কৰি আছিল আৰু উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ কথাত,

"কাৰ্টনি চহৰত দুটা গুলিত চাৰিটা সিদ্ধি মাৰিব লাগিছিল আৰু আন কোনোৱে দেখুৱাব নোৱাৰে যে প্ৰতিদ্বন্দী সম্প্ৰদায় সেই ক্ষেত্ৰত আগবাঢ়ি আছিল।"

আমাৰ মতে, আপীলকাৰীয়ে প্ৰয়োজনতকৈ অধিক বল প্ৰয়োগ কৰা নাছিল। দৰাচলতে, গুলীচালনাৰ ফলত তেওঁলোক কঠোৰ ভাৱে কাম কৰা নাছিল আৰু তেওঁলোকে ঠাইখন লণ্ডভণ্ড আৰু লুণ্ঠন কৰিছিল।

আমি আমাৰ মনোযোগ ব্যক্তিজনৰ ব্যক্তিগত প্ৰতিৰক্ষাৰ অধিকাৰৰ ওপৰত সীমাবদ্ধ ৰাখিছো যদিও এই ক্ষেত্ৰত সম্পত্তিৰ প্ৰতিৰক্ষাসম্পৰ্কীয় প্ৰশ্নটো ইয়াৰ সৈতে আবদ্ধ হৈ আছে।

আপীলৰ অনুমতি দিয়া হৈছে। দোষী সাব্যস্ত কৰা আৰু বাক্যবোৰ আঁতৰাই ৰখা হৈছে আৰু আপীলকাৰীক মুকলি কৰা হ'ব।

আপীলকাৰীৰ এজেন্ট: অ. পি. বাৰ্মা।

উত্তৰদাতাৰ বাবে এজেন্ট: পি. এ. মেহতা।

@@@@@